

УДК 343.13

УГОДИ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ УКРАЇНИ ТА СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ АМЕРИКИ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Гульзіра ІСКЕНДЕРОВА,
аспірант кафедри правосуддя
Київського національного університету імені Тараса Шевченка

АНОТАЦІЯ

У статті розглядаються питання особливостей та порядку укладення угод у кримінальних провадженнях України та Сполучених Штатів Америки. Визначені переваги та недоліки правового регулювання інституту угод та запропоновані шляхи вдосконалення процедури укладення угоди в кримінальному провадженні України.

Ключові слова: угода про визнання винуватості, угода про примирення, спрощене судочинство, Кримінальний процесуальний кодекс України, кримінальне провадження.

AGREEMENTS IN THE CRIMINAL PROCEEDINGS OF UKRAINE AND THE UNITED STATES OF AMERICA: COMPARATIVE LEGAL ASPECT

Hulzira ISKENDEROVA,
Postgraduate Student at Department of Justice,
Taras Shevchenko National University of Kyiv

SUMMARY

The article analyzes features and order of conclusion agreements in criminal proceedings in Ukraine and United States of America. The author determined advantages and disadvantages of the legal regulation of institute of agreements and proposed ways of improving the procedure of concluding an agreement in the criminal proceedings of Ukraine.

Key words: plea bargaining, reconciliation agreement, simplified legal proceedings, Criminal Procedure Code of Ukraine, criminal proceedings.

Постановка проблеми. Серед науковців і практиків триває дискусія щодо доцільності застосування та належного правового регулювання інституту угод у кримінальному процесуальному праві України. Угоди були впроваджені в дію чинного Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) як новація, іноземна практика процесуального права країн англо-американської правової системи, зокрема Сполучених Штатів Америки (далі – США). Відносна новизна (застосування вже 5 років в національній правовій системі) інституту угод у кримінальному провадженні України викликає необхідність вдосконалення норм КПК України з урахуванням існуючої практики, визначення необхідних кроків по вдосконаленню з урахуванням практики іноземних країн.

Актуальність теми. Зростання злочинності, завантаженості на судову та правоохоронну систему (упродовж 2016 року до місцевих судів надійшло понад 892,3 тис. матеріалів кримінального провадження, що на 14,9 % більше порівняно з аналогічним періодом минулого року [1]) викладає необхідність застосування альтернативних способів вирішення спорів, зокрема, угод у кримінальному провадженні. Застосування угод у кримінальних провадженнях в Україні зростає. Так, за I півріччя 2017 року було розглянуто із постановленням вироку – 19,2 тис. кримінальних проваджень, із них із затвердженням угоди – 4,2 тис., що становить 21,7% загальної кількості розглянутих кримінальних проваджень із постановленням вироку [2], що у 2016 році становив 18% [3].

Грунтовне дослідження інституту угод у кримінальному провадженні України міститься в працях таких вчених, як П.В. Пушкар, Р.В. Новак, О.О. Леляк, Г.Є. Тюрін, Є.В. Повзик, І.А. Тітко та інші. Втім, деякі питання регулювання відносин учасників кримінального провадження під

час укладення угод залишаються недослідженими, і їх необхідно вдосконалити, застосовуючи досвід США. Оскільки саме в США цей інститут бере свій початок та найбільший відсоток застосування. У США близько 95% кримінальних проваджень вирішується визнанням винуватості обвинуваченим і укладенням угоди з прокурором. Такі угоди є результатом прямих переговорів прокурорів та обвинувачених про суть обвинувачення та покарання [4, с. 552].

Метою статті є аналіз особливостей, правових норм, принципів застосування угод у США та порівняння із їх правовим регулюванням в Україні, визначення шляхів вдосконалення норм КПК України з урахуванням позитивного іноземного досвіду та особливостей національної правової системи.

Виклад основного матеріалу дослідження. Поняття угоди з правосуддям запровадив в американську правову систему Реймонд Молі у 1839 році [5, с. 154]. До громадянської війни в США угоди не були розповсюдженим явищем. Після неї, коли американці та іммігранти почали переїжджати в міста і зріс рівень злочинності, суди почали приймати угоди в тому вигляді, які нагадують сучасну практику. Завантаженість судів призвела до того, що у 1920х роках 88% справ у Нью-Йорку та 85% справ у Чикаго вирішувалися укладенням угоди [6]. У 1968–1970 роках Верховний Суд США легалізував укладення угоди шляхом прийняття рішень у конкретних провадженнях, таким чином визнавши їх конституційність [7, с. 85]. Розробкою альтернативних способів вирішення спорів у США займався Франк Сандер (Frank E.A. Sander), за що у 1989 році отримав нагороду за значний вклад в альтернативне вирішення спорів. Його концепція мала назву «суд із багатьма дверима» (multidoor courthouse). Суть концепції полягала в тому, що сторона провадження мала змогу обрати варіант способу вирішення справи (обра-

ти «двері», за якими буде вирішуватися його спір), напередодні проконсультувавшись із спеціалістом (intake specialist). Такими способами були: незалежний арбітраж, незалежна оцінка, міні-суд, медіація, судовий розгляд [8, с. 96].

У США близько 95% кримінальних проваджень вирішується укладенням угоди із правосуддям [4, с. 552]. Джениа Тьорнер (Jenia I. Turner) зазначає, що Верховний Суд США визнав: судова система США – це система угод про визнання винуватості, аніж система судових розглядів (тобто з повним розглядом кримінальних проваджень) [9, с. 1].

Правове регулювання угоди про визнання винуватості в США передбачене Федеральними правилами кримінального судочинства, зокрема Правилами 11 (далі – Правила 11) [10], які містять процедурні гарантії, направлені на захист сторін провадження та рішеннями Верховного Суду США по справам «штат Північна Кароліна проти Альфорда» («North Carolina vs. Alford», 1970), «Сантобелло проти штату Нью-Йорк» («SantoBello v. New York State», 1971), «Риккетс проти Адамсона» («Rickets against Adamson», 1987), «Борденкічер проти Хайеса» («Bordenkircher v. Hayes», 1978) [11, с. 283]. Застосування інституту угод у кримінальному провадженні в США забезпечує виконання основних завдань кримінального процесу: швидке вирішення спору, розкриття кримінального правопорушення, викриття винних [12, с. 314].

Позитивними аспектами інституту угод є збереження ресурсів (економічних, часових, судової системи), можливість отримання інсайдерської інформації під час співпраці одного із обвинувачених з органами прокуратури, впевненість для обвинуваченого в результатах вирішення спору [13], захист свідків швидким закінченням кримінального провадження, реабілітація засуджених (укладаючи угоду засуджені приймають відповідальність за власні протиправні дії) [9, с. 2]. Негативні аспекти інституту угод пов'язані з можливістю визнання вини невинними, із занепокоєнням щодо «великих знижок», які отримує обвинувачений під час укладення угоди. Таке положення є несправедливим по відношенню до потерпілих і підриває стримуючий ефект покарання [14, с. 222].

Аарон Ларсон (Aaron Larson), враховуючи Правила 11, поділяє угоди про визнання винуватості у США на три типи: 1) угода із зменшенням обсягу обвинувачення («charge bargaining»). Наприклад, обвинувачений, який притягується до відповідальності за вчинення крадіжки з проникненням у житло, може погодитись визнати себе винним у замаху на такий злочин; 2) угода із зменшенням кількості пунктів обвинувачення («count bargaining»). Наприклад, обвинуваченого звинувачують у керуванні транспортним засобом під час алкогольного сп'яніння, керуванні транспортним засобом із тимчасово не діючими водійськими правами та водінні без обов'язкового страхування. У цьому разі обвинувачений може визнати себе винним лише в керуванні транспортним засобом під час алкогольного сп'яніння. Інші обвинувачення скасовуються. «Count bargaining» можна об'єднувати із «charge bargaining»; 3) угода із конкретним розміром та видом покарання («sentence bargaining»). Сторони угоди домовляються про точний вид і розмір покарання, який може бути визначений певний інтервалом, верхня межа якого нижче, ніж передбачено кримінально-правовою нормою [13].

Угоди в кримінальному провадженні в Україні регулюються Главою 35 КПК України. Законодавцем передбачено такі види угод: 1) угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим; 2) угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим (стаття 468 КПК України) [15]. Сторони угоди про примирення ведуть домовленості щодо її умов самостійно, за участю захисника і представника або за допомогою іншої

особи, погодженої сторонами кримінального провадження (крім слідчого, прокурора, судді). Домовленості щодо умов угоди про визнання винуватості ведуться прокурором, підозрюваним або обвинуваченим та за обов'язкової участі захисника. Участь суддів у переговорах заборонена. У США також передбачена заборона на участь суддів при обговоренні умов угоди (пп. 1 п. С Правил 11) [10]. Така заборона обумовлюється дотриманням принципу змагальності, забезпеченням неупередженості суддів. Однак Джениа Тьорнер (Jenia I. Turner) наполягає на необхідності судового нагляду за процедурою укладення угоди. Зокрема, шляхом залучення суддів до переговорів щодо умов угоди. Участь суддів забезпечить нейтральну оцінку обставин провадження та умов угоди, зводить до мінімуму ризику примусу з боку прокурорів та забезпечить деяку впевненість у результатах розгляду угоди в судовому засіданні. Разом із тим задля виключення питань про упередженість суддів пропонується залучати іншого суддю в судовому засіданні [9, с. 15]. На наш погляд, впроваджувати таку пропозицію в КПК України не слід, особливо враховуючи завантаженість національної судової системи, обмеженість ресурсів. Дотримання процедурних правил укладення угоди забезпечують захисники, представники, інші особи за узгодженістю сторін (ними можуть бути медіатори). Законодавець посилив гарантії забезпечення прав підозрюваних, обвинувачених, передбачивши обов'язкову участь захисника під час укладення угоди про визнання винуватості (в першій редакції Глави 35 КПК України обов'язковість участі захисника не передбачалась).

Обов'язковими умовами угоди в США є наявність умов-обов'язків прокурора, що він: не скасує угоду та не пред'явить нові обвинувачення; рекомендуватиме суду або не перешкоджатиме обвинуваченому в його заяві про призначення конкретного покарання (пп. 1 п. С Правил 11) [10]. Частиною угоди можуть бути певні умови-обов'язки для обвинуваченого, а саме: укладення угоди із прокурором у визначену дату, співпраця в розкритті вчиненого обвинуваченим або іншою особою кримінального правопорушення, свідчити проти співучасників кримінального правопорушення. У разі порушення обвинуваченим умов угоди прокурор має право скасувати угоду та притягнути до відповідальності за першоподатковими обвинуваченнями (обвинуваченнями до укладення угоди) [13]. Статтями 471, 472 КПК України чітко регламентований зміст угоди про примирення, угоди про визнання винуватості. Окрім загальних пунктів про правову кваліфікацію, розмір шкоди, розмір і вид покарання при укладенні угоди про визнання винуватості як і у США, умовою може бути обов'язок співпраці підозрюваного чи обвинуваченого у викритті кримінального правопорушення, вчиненого іншою особою, а при укладенні угоди про примирення – вчинення певних дій на користь потерпілого [15].

Прокурорами США були розроблені типові угоди в залежності від виду та ступеня вчиненого обвинуваченим кримінального правопорушення. Такі угоди являють собою «прайс-листи», які визначають можливі варіанти перекваліфікації кримінального обвинувачення [11, с. 285]. Наявність типових угод зумовлюється поширеністю застосування інституту угод у США. Переїняття такого досвіду в національну практику і законодавство вважається доцільним, хоча питання про суб'єкта їх розробки і універсальність (типовість) залишається відкритим.

Після узгодження всіх умов угоди сторони передають її до суду для її затвердження. У США суд має право затвердити, відхилити або відкласти прийняття рішення до вичення попереднього висновку комісії з випробних термінів (спеціальний орган з виконання кримінальних покарань у вигляді пробації). Дослідження доказів в суді практично не проводиться, судовий розгляд закінчується винесенням об-

винувального вироку. Відповідно до Правил 11 (п. В) угода про визнання винуватості є дійсною тільки у випадку, якщо обвинувачений усвідомлює, що відмовляється від своїх конституційних прав, про що суд має особисто запитати в нього в судовому засіданні. Такими правами є: право не визнавати себе винуватим, право на суд присяжних, право мати захисника, право в судовому розгляді заслухати свідків, подати докази, розгляд кожного пункту обвинувачення, відмова від деяких прав на апеляцію [10]. Тільки після того, як суд впевниться в розумінні та добровільності відмови обвинуваченим від цих прав, суд може затвердити угоду про визнання винуватості.

КПК України у чч. 4, 5 ст. 474 передбачає обов'язок суду перед ухваленням рішення про затвердження угоди з'ясувати в обвинуваченого, чи цілком він розуміє, що він має право на судовий розгляд, під час якого прокурор зобов'язаний довести кожну обставину щодо кримінального правопорушення, у вчиненні якого його обвинувачують, а він має право мовчати, мати захисника, допитати під час судового розгляду свідків, наслідки укладення та затвердження угоди, характер кожного обвинувачення, вид покарання, а також інші заходи, які будуть застосовані до нього в разі затвердження угоди судом.

Важливим аспектом при укладенні угоди є добровільність її укладення. У США прокурори мають широкі повноваження, які можуть призвести до укладення угоди із застосуванням психологічного примусу, загроз застосування фізичного примусу. Насамперед, це зумовлено скороченням розглядом доказової бази кримінального провадження, обмеженою участю суддів при укладенні угоди. Участь суддів в самому процесі переговорів не передбачена. Судді беруть участь після закінчення переговорів, і навряд чи сторони угоди будуть змінювати зміст угоди після узгодження всіх її умов [14, с. 223]. Так, Ділан Волш (Dylan Walsh) зазначає, якщо прокурор скаже: «Я застрелю тебе, якщо ти не визнаєш себе винуватим», тоді угода вважатиметься недейсною. Однак якщо прокурор скаже: «Я звинувачую тебе в злочині, за яке передбачене покарання у вигляді смертної кари», тоді угода вважатиметься дійсною. Прокурор може в справі, в якій співучасниками є родичі, зменшити або зняти обвинувачення по відношенню до родича, якщо обвинувачений укладе угоду про визнання винуватості [6]. Для уникнення подібних ситуацій, забезпечення прозорості укладення угоди та справедливості деякі штати приймають свої локальні правила. Зокрема, судді в штаті Коннектикут часто виступають посередниками в переговорах при укладенні угоди про визнання винуватості, висловлюючи власну думку про плюси угоди. У штатах Техас та Північна Кароліна та деяких інших обидві сторони провадження розкривають свої докази перед укладенням угоди [6]. Відповідно до ч. 6 ст. 474 КПК України суд зобов'язаний переконатися в добровільності укладення угоди, тобто що угода не є наслідком застосування насильства, примусу, погроз або наслідком обіцянок чи дій будь-яких інших обставин, ніж ті, що передбачені в угоді [15].

Законодавством України та США передбачене право суду відмовити в затвердженні угоди. Так, у Правилах 11 зазначено, якщо суд прийде до висновку, що умови угоди суперечать публічним інтересам, обмежують права та інтереси потерпілого він має право відмовити у затвердженні угоди [10]. Статтею 474 КПК України передбачені випадки, в яких суд відмовляє в затвердженні угоди, а саме: умови угоди суперечать вимогам КПК України; умови угоди не відповідають інтересам суспільства; умови угоди порушують права, свободи чи інтереси сторін або інших осіб; існують обґрунтовані підстави вважати, що укладення угоди не було добровільним, або сторони не примирилися; очевидна неможливість виконання обвинуваченим взятих на себе за

угодою зобов'язань; відсутні фактичні підстави для визнання винуватості [15]. Наявність таких положень забезпечує дотримання прав обвинувачених та потерпілих.

Різниця позиція законодавців США та України на можливість повторного звернення з угодою в одному кримінальному провадженні. Так, згідно з ч. 8 ст. 474 КПК України повторне звернення з угодою в одному кримінальному провадженні забороняється [15]. Якщо суд у США відмовляє у затвердженні угоди сторони мають право домовлятися про нову угоду [13]. На наш погляд, необхідно в КПК України передбачити право повторного звернення з угодою в одному кримінальному провадженні. Така необхідність обумовлюється необхідністю внесення змін до угоди через допущені арифметичні помилки, текстові описки, укладення невірної угоди. Необхідність повторного звернення з угодою також можлива при розслідуванні багатоепізодних і складних злочинів, коли в ході подальшого розслідування виникає потреба в обвинуваченні цієї особи у вчиненні інших злочинів, перекваліфікації її дій на статтю, що передбачає відповідальність за більш тяжкий злочин, збільшенні розміру шкоди, яку спричинено злочином [16, с. 343].

Незважаючи на широку розповсюдженість, давність існування інститут угоди досі піддається критиці в США за зниження справедливості та легітимності системи кримінального правосуддя. При укладенні угоди обвинувачений відмовляється від більшості своїх прав, обираючи непрозорий процес із обмеженим судовим переглядом і майже без змагального процесу. Непрозорість процесу переговорів знижує легітимність угоди в очах обвинувачених, потерпілих, суспільства [9, с. 3]. Джениа Тьорнер (Jenia I. Turner) виокремлює три категорії проблем, які існують у процесі укладення угод: 1) ризик визнання вини невинуватими (може виникати у випадках, коли існує суттєва різниця між мірою покарання при укладенні угоди та повним судовим розглядом: укладення угоди дозволить уникнути смертної кари; укладення угоди дозволить зразу звільнитися з-під варти, не очікуючи повного судового розгляду); 2) ризик неточного (помилкового) обвинувачення (обмежений час та ресурси, недостатній судовий контроль, відсутність гласності процесу переговорів, обвинувачені можуть отримати більш м'яке або більш суворе покарання, ніж вони заслуговують); 3) недостатні процедурні гарантії (угода укладається непрозоро, тобто без участі третьої сторони, частіше без участі потерпілих; укладаючи угоду, обвинувачені відмовляються від багатьох процесуальних прав, зокрема права на суд присяжних, на заслуховування свідків, права мовчати, оскарження наданої некваліфікованої правової допомоги [9, с. 6]. Юрист-практик із штату Мічиган Аарон Ларсон (Aaron Larson) зазначає, що непоодинокими є випадки, коли захисник має можливість домовитися із прокурором про укладення угоди до пред'явлення офіційного обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення. Захисник може зв'язатися із прокурором після арешту підозрюваного і отримати для підозрюваного менш тяжке обвинувачення [13].

Правила 11 передбачають можливість для обвинуваченого відізвати свою угоду. До того моменту як суд прийняв угоду до розгляду, право відізвати угоду надається з будь-якої причини або і без неї. Якщо суд прийняв угоду до розгляду – то до винесення обвинувального вироку з таких причин: суд має намір відмовити в затвердженні угоди, інша поважна причина. СENS відізвати угоду, якщо суд має намір відмовити в її затвердженні, полягає в тому, що суд згідно з п.4 Правил 11 у подальшому може прийняти менш прихильне рішення, ніж передбачалося в угоді. КПК України не передбачає право обвинуваченому відізвати угоду. Надання права обвинуваченому відізвати угоду, на наш погляд, надає більше гарантій для реалізації його прав. У разі отримання додаткових доказів невинуватості, доказів про вчи-

нення менш тяжкого правопорушення надає шанс отримати виправдувальний вирок, тоді як під час укладення угоди – обвинувальний.

Законодавство США передбачає додаткові гарантії обвинуваченому і регулює випадки невиконання умов угоди прокурором. О.А. Губська, дослідивши працю Стівена Теймана, цитує позицію Асоціації Американських адвокатів про виконання умов угоди: «Обіцянка є обіцянкою, прокурори не повинні ухилятися від виконання умов угоди, якщо тільки обвинувачений не ухиляється від її виконання або не мають місце інші обставини, які виправдовують його дії» [17]. У випадку невиконання умов угоди прокурором обвинувачений має право звернутися до суду з вимогою накладати на прокурора обов'язок виконання умов угоди. Наприклад, умовою угоди було те, що прокурор не буде заявляти обвинувачення по іншому кримінальному правопорушенню. Якщо прокурор заявляє їх, обвинувачений має право відкласти угоду на деякий час [13]. Стаття 476 КПК України визначає наслідки невиконання угоди та регулює процедуру їх настання. Зокрема, в разі невиконання угоди про примирення або про визнання винуватості потерпілий чи прокурор відповідно мають право звернутися до суду, який затвердив таку угоду, з клопотанням про скасування вироку. Таке клопотання розглядається в судовому засіданні за участю сторін угоди. Суд своєю ухвалою скасовує вирок, яким затверджена угода, якщо особа, яка звернулася з відповідним клопотанням, доведе, що засуджений не виконав умови угоди. Наслідком скасування вироку є призначення судового розгляду в загальному порядку або направлення матеріалів провадження для завершення досудового розслідування в загальному порядку, якщо угода була ініційована на стадії досудового розслідування. Втім, законодавець не регулює можливі випадки невиконання умов угоди прокурором, що, на наш погляд, є суттєвим недоліком. Враховуючи практику США, слід передбачити додаткові гарантії і для засуджених у КПК України.

Висновки. Досліджені правові норми регулювання інституту угод в Україні та США дозволило виокремити недоліки та переваги в процедурі їх укладення та затвердження в обох країнах. Аналіз американського законодавства дозволяє виокремити загальні ідеї щодо врегулювання інституту угод у кримінальному провадженні, які можуть представляти інтерес для українських вчених та законодавця. Разом із тим відмінності в правовій системі, судових ресурсах, рівні злочинності обмежують ступінь запозичення процедурних норм із законодавства США в українське. Проте враховуючи національну правову систему та традиції, можна виокремити окремі позиції, в яких американський досвід є корисним, необхідним та актуальним. Так, зміни в КПК України слід внести в частині надання права відізнати угоду до винесення вироку, врегулювати наслідки невиконання умов угоди прокурором, передбачити типові угоди, право повторного звернення з угодою.

Список використаної літератури:

1. Аналіз даних судової статистики щодо розгляду справ і матеріалів місцевими загальними судами, апеляційними судами областей та міста Києва протягом 2016 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://sc.gov.ua/ua/sudova_statistika.html.
2. Інформація щодо розгляду справ і матеріалів місцевими загальними судами та апеляційними судами областей, Апеляційним судом міста Києва у I кварталі 2017 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://sc.gov.ua/ua/sudova_statistika.html.
3. Аналіз даних судової статистики щодо розгляду справ і матеріалів місцевими загальними судами, апеляційними судами областей та міста Києва протягом I півріччя 2016 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://sc.gov.ua/ua/sudova_statistika.html.

4. Leanna C. Minix. Examining Rule 11(b)(1)(N) Error: Guilty Pleas, Appellate Waiver, and Dominguez Benitez // Washington & Lee Law Review. – 2017. – Volume 74. – Issue 1. – p. 551-606 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://scholarlycommons.law.wlu.edu/wlulr/vol74/iss1/11>.

5. Леоненко М.І. Кримінальне провадження на підставі угод: Україна і зарубіжний досвід / М.І. Леоненко, Ф.О. Коцар // Держава та регіони. Серія Право. – 2013. – № 2(40). – С. 153.

6. Walsh Dylan. Why U.S. Criminal Courts are so dependent on plea bargaining. – 2017. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.theatlantic.com/politics/archive/2017/05/plea-bargaining-courts-prosecutors/524112/>.

7. Власова Г. Укладання угоди про визнання вини у Сполучених Штатах Америки як форма спрощеного кримінального судочинства / Г. Власова // Вісник Національної академії прокуратури. – 2013. – №3. – С. 84.

8. Александренко В.О. Інститут угоди про примирення у кримінальному процесі України / В.О. Александренко, А.В. Титко // Юридична наука – 2013. – № 2. – С. 95.

9. Turner Jenia Iontcheva. Plea bargaining // Academy For Justice, A Report on Scholarship and Criminal Justice Reform, Erik Luna ed. SMU Dedman School of Law Legal Studies Research – 2017. – p. 1-20 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://ssrn.com/abstract=2930521>.

10. The Federal Rules of Criminal Procedure of United States [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.federalrulesofcriminalprocedure.org/table-of-contents>.

11. Иванов А.А. Правовое регулирование института сделок о признании вины в США / А.А. Иванов // Вестник Нижегородского университета им. Н.И. Лобачевского. – 2012. – № 2(1). – С. 282.

12. Кучинська О.П. Угоди у кримінальному процесі України / О.П. Кучинська // Юридичний вісник. – 2014. – № 2. – С. 313.

13. Larson Aaron. How do plea bargains work [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://www.expertlaw.com/library/criminal/plea_bargains.html.

14. Turner Jenia Iontcheva. Plea Bargaining and International Criminal Justice // Pacific L. Rev. SMU Dedman School of Law Legal Studies Research Paper. – 2017. – p. 219-246 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://ssrn.com/abstract=2924610>.

15. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/page>.

16. Повзик Є.В. Окремі питання застосування передбаченої проектом КПК України угоди про визнання винуватості / Є.В. Повзик // Актуальні проблеми реформування кримінально-процесуального законодавства й удосконалення діяльності судових і правоохоронних органів України : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (Луганськ, 20 квіт. 2012 р.). – Луганськ : Луган. держ. ун-т внутр. справ, 2012. – С. 338.

17. Губська О.А. Угода про визнання вини у кримінальному процесі: досвід та практика застосування [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://kaas.gov.ua/law-library/articles/g/225-ugoda-pro-viznannya-vini-u-kriminalnomu-protsesi-dosvid-ta-praktika-zastosuvannya.html>.

ДОВІДКА ПРО АВТОРА

Іскендерова Гульзіра Турганбайвна – аспірант кафедри правосуддя Київського національного університету імені Тараса Шевченка

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Iskenderova Hulzira Turhanbaivna – Postgraduate Student at Department of Justice, Taras Shevchenko National University of Kyiv

gulzira_isk@ukr.net